

Chương 9

Ngay mai có kiểm tra môn tôi ngán nhất: lịch sử đảng. Cơm nước xong, tôi mắc màn ở phản gỗ ngoài sân để học bài rồi ngủ luôn. Ngủ ngoài trời rất thích, thoáng đảng, mở mắt là thấy bầu trời, cảm giác vũ trụ như của riêng mình, nhưng phải rất nhanh khi trời mưa. Đã thành thói quen, có vài giọt nước vào mặt hay có tiếng sấm ầm ầm là tôi đã tỉnh ngủ, bật dậy tháo màn, cuốn chiếu đẹp vào hiên.

Học một lát mà mắt tôi đã díp vào. Thế này thì mai làm bài kiểu gì đây? Tôi ngán nhất những môn học thuộc lòng kiểu này, cố gắng thế nào cái đầu vẫn lơ mơ, không thể nhớ được.

Tôi múc gạo nước, vãi lên mặt. Quay vào cầm quyển sách được vài phút thì mắt lại đờ ra. Có cố thì cũng chẳng ích gì, tôi tặc lưỡi đành đầu hàng. Sáng mai học sớm vậy.

Vừa nhắm mắt thì tôi bị chìm sâu, chìm sâu mãi vào một chất lỏng đặc sệt, êm ái... Một niềm hoan lạc mơ hồ chợt tới khiến tôi rùng mình, người nhẹ bẫng bay lên. Không gian lúc ấy có một màu xanh ngọc tuyệt đẹp chưa từng thấy. Bầu trời lung linh sáng bởi hàng triệu các ngôi sao dày đặc. Nhìn xuống, tôi thấy mình vẫn đang nằm trong màn, đầu gối lên tay. Tôi giật mình sợ hãi. Điều gì đang xảy ra? Tại sao thân tôi lại hiện diện ở hai nơi? Rõ ràng là tôi đang cảm nhận từ cái cơ thể đang bay này. Trong ánh sáng màu xanh ngọc, cơ thể đang bay của tôi trong suốt như một đám mây. Nỗi sợ hãi tan đi nhanh chóng, được thay vào bởi cảm giác nhẹ nhõm, sáng khoái. Mái nhà lợp lá cọ, mảnh sân, khu vườn... tất cả ở một góc nhìn lạ lẫm. Lên cao chút nữa, tôi nhìn thấy những con đường làng, những bụi tre...

Từ trên cao, cái giếng nước ở vườn nhà chị Hằng trông tròn xoe, cây nhãn chỉ là một khối đen sì, lờ mờ. Chị Hằng chắc đang ngủ. Nghĩ vậy, tôi đã thấy mình ở trong nhà chị. Cửa ra vào mở toang, ánh sáng màu xanh ngọc ủa vào huyền ảo. Chị nằm nghiêng, mặt hướng ra sân, khuôn mặt thanh thản như một thiếu nữ. Mái tóc chảy dài theo người.

Tôi lại gần, định chạm vào vai chị nhưng bàn tay xuyên qua. Sao vậy nhỉ? Vừa thắc mắc thì chị Hằng ngồi dậy... nhưng không phải, đấy là một người khác, trên giường vẫn là chị Hằng đang ngủ bình thản. Cô gái ngồi dậy trông khác hẳn, không mặc áo đen như chị Hằng mà là chiếc áo trắng hoa đỏ, cũng mớ tóc dài nhưng chỉ trạc tuổi tôi. Cô gái nhìn tôi mỉm cười.

Tôi định hỏi: “Chị Hằng à?” nhưng cổ họng tắc nghẹn.

Cô gái lắc đầu, cầm tay tôi. Thật kỳ lạ, tôi không có cảm giác khi chạm vào chị Hằng nhưng lại cảm nhận rõ bàn tay cô gái. Tim tôi thót lại. Tôi giằng khỏi tay cô gái, lao về phía cửa, đỉnh đầu đau buốt như có người cầm vật nhọn dùi vào. Một sợi dây trong suốt có ánh bạc kéo tôi bay vút về chiếc phản gỗ...

Con đầu buốt ở đỉnh đầu khiến tai rên lên, giãy giụa. Tôi bừng tỉnh, người sùng mồ hôi. Đêm trăng khá sáng, lác đác vài ngôi sao, thật khác với bầu trời trong mơ. Giác mơ mới kỳ quái làm sao. Tôi rất hay mơ linh tinh nhưng không bao giờ tin giấc mơ, khác với mấy chị gái tôi. Mấy chị ấy có một cuốn sách giải nghĩa giấc mơ, mỗi khi có giấc mơ thì xúm vào bàn tán sôi nổi, đoán già đoán non xem nó có ý nghĩa gì.

Tôi nghĩ những giấc mơ chỉ là một trò chơi ngẫu hứng gán ghép những hình ảnh, ký ức, trí tưởng tượng của não con người. Nhiều lần, khi lo lắng hay mong đợi điều gì, tôi thường mơ về điều đó. Khi lo lắng kết quả thi chẳng hạn, thì trong mơ thế nào tôi cũng thi trượt. Mong ngóng ai thì trong mơ người ấy đến với tôi.

Đêm nay tôi đã mơ tới chị Hằng. Nghĩ tới chị khiến cái cơ thể mười bảy tuổi thức dậy. Thiên đường ngay gần kề, chỉ cách mấy chục mét qua hàng đậu cúc tần. Không biết mấy giờ rồi. Nổi khao khát giằng co với sự e ngại. Tôi thế này, tôi không muốn đường đột như một tên trộm đêm, nhưng càng nằm càng bứt rứt. Cuối cùng, nổi khao khát đã thắng thế. Tôi lặn ra chỗ hổng ở hàng đậu, vô tình làm rơi chiếc gáo sắt tây để chênh vênh trên bề nước. Tiếng động loảng xoảng làm mấy con chó nhà hàng xóm sủa loạn một hồi. Tôi đứng lại, lắng nghe xem bố tôi có thức dậy không. Khi không gian trở lại yên ắng tôi mới yên tâm sang vườn nhà chị Hằng.

Cây nhãn im lìm đứng cạnh giếng nước. Lá khô lạo xạo dưới chân. Cánh cửa nhà chị Hằng mở, y như trong mơ. Tôi chột dạ. Có lẽ chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Tôi tới bên cửa sổ, nhìn vào. Tôi lạnh người, bao khao khát trong người bay sạch nhường chỗ cho nỗi sợ. Chị Hằng nằm nghiêng, ôm gối quay mặt ra cửa, mớ tóc chảy dọc theo người y như trong giấc mơ, ánh trăng hắt vào cũng giống, chỉ không phải là thứ ánh sáng màu xanh ngọc như lúc trước.

Vậy là thế nào nhỉ? Sao có nhiều sự trùng hợp đến thế? Riêng chi tiết cánh cửa mở đã quá lạ rồi. Chị Hằng thường đâu dám mở cửa như vậy vào ban đêm. Làng tôi có nhiều trộm. Rào, đậu giữa các vườn đơn sơ. Có điều gì đó tôi không lý giải nổi. Nhớ lại hình ảnh cô gái mặc áo trắng hoa đỏ tách ra từ chị Hằng, tôi sợ cứng người. Câu chuyện xa xôi về cô gái mười bảy tuổi con ông Bất, chủ nhân cũ của ngôi nhà này vụt kéo về.

Lần đầu tiên, sau bao năm, nỗi sợ ma thời trẻ con lại quay về. Tôi vốn tự hào mình lì đòn, bao năm dám nằm ngủ một mình ngoài sân, vậy mà bỗng thấy sợ

cứng người. Trong giấc mơ, cô gái tách ra từ người chị Hằng cũng mặc quần đen, áo trắng hoa đỏ như câu chuyện xa xưa. Tôi muốn quay về vườn nhà mình nhưng sợ phải đi qua mảnh vườn có cây nhãn đứng lù lù cạnh chiếc giếng, trong đầu hiện rõ hình ảnh cô gái có mái tóc dài treo cổ trên cành nhãn là là. Trán tĩnh một chút, tôi bước vào, đặt tay lên vai chị Hằng.

Chị thức dậy, mỉm cười. Nỗi sợ trong tôi tan biến. “Chị mở cửa khi ngủ à?”

“Chị đoán thế nào em cũng sang!” Chị Hằng nói, mỉm cười. Tôi sung sướng sà vào vòng tay của chị.

Giấc mơ kỳ lạ cứ ám ảnh tôi mãi.